

УДК 336.051

Черничко Т. В.

*д.е.н., завідувач кафедри обліку та фінансів,
Мукачівський державний університет*

ВПЛИВ СТАБІЛІЗАЦІЇ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ НА РОЗВИТОК РЕАЛЬНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

У статті обґрунтовано зміст та визначено основні елементи стабілізації фінансової системи України. Основна увага приділяється стабілізації фінансових відносин, пов'язаних зі створенням та використанням фінансових ресурсів суб'єктів господарювання, домашніх господарств та держави.

Окреслено параметри стабілізації кредитних відносин. Визначено вплив стабілізації фінансових і кредитних відносин на динаміку розвитку реального сектору економіки країни. Зроблено висновки щодо визначення стабілізації фінансової системи як потенційного чинника економічного розвитку.

Ключові слова: фінансові ресурси, кредитні відносини, фінансова система, економічний розвиток.

Постановка проблеми. Еволюційне реформування економіки України зумовлює стрімкий розвиток і ускладнення структури фінансової системи, посилення його ролі та розширення інструментарію його впливу на економічні процеси. Розвиток фінансової системи, в першу чергу, пов'язано з ускладненням компонентів фінансового ринку країни, формуванням нових фінансових інститутів, виникненням сучасних фінансових інструментів, які поєднують особливості національного та світового фінансових ринків.

Зміни в структурі фінансової системи спрямовані на посилення його стійкості до впливу дестабілізуючих факторів та забезпечення його функціонування в умовах кризових ситуацій.

Дослідження структури фінансової системи в площині інституційного виміру є більш традиційним і зосереджує увагу на кількісних показниках діяльності фінансових установ. Своєю чергою, стабілізація функціонування фінансової системи, з огляду на ефективне виконання останньою покладених на неї функцій, є вагомим чинником, який забезпечує покращення кількісних та якісних характеристик розвитку реального сектору економіки країни. Критерієм стабільності виступає рівень відповідності обсягу та структури сформованих фінансових ресурсів потребам реального сектору економіки, а також тенденціям економічного розвитку країни.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Протягом останніх років проблемам розвитку фінансової системи, формування її структури та ролі в розвитку реального сектору приділяється достатня увага. Серед зарубіжних вчених на особливу увагу заслуговують праці С. Азарадіса, П. Аміса, Р. Бернса, Д. Бойда, Г. Габбарда, Г. Гольдсміта, Р. Дорнбуша, М. Зорге, Р. Левіна, Ж. Лопеза, Ф. Мишкіна, Е. Роспарса, П. Роуза, А. Сенхаджі, Б. Сміта, П. Торавалія, Ф. Труссарда, М. Тьессе, М. Хана, Г. Хоггарта, Е. Хюпкес, М. Чіхака, Г. Дж. Шиназі. Серед російських вчених необхідно зазначити на результатах наукових досліджень таких вчених, як Андрієвська І.В., Бабічев Ю.А, Глазьєв С. Ю., Добришевський С. М., Козловська А., Лаврушин О. І., Левіна І., Моїсеєв С. Н, Панова Г. С., Рубцов Б. Б, Соколінський В. М., Федякіна Л. Н. та інші.

Системні кризи фінансової системи України спонукали до проведення ґрунтовних наукових досліджень багатьох українських вчених, серед яких, перш за все, необхідно виділити праці Базилевича В. Д., Барановського О. І., Васильченко З. М., Геєця В. М., Дзюблюка О. В., Задорожного Г. В., Ковальчука Т. Т., Корнеєва В. В., Лютого І. О., Мороза А. М., Науменкової С. В., Опаріна В. М., Реверчука С. К., Слав'юка Р. А., Смовженко Т. С. та інших.

Не зважаючи на значний доробок закордонних та вітчизняних вчених з даних питань, проблема залишається ще недостатньо вирішеною. Підтвердженням є системні кризи фінансової системи України протягом

останніх років, які завершуються погіршенням параметрів та результатів діяльності фінансових установ.

Формулювання цілей статті. Метою статті є розробка теоретико-методологічних засад та вдосконалення практичних підходів до формування ефективної структури фінансової системи України в контексті вимог до забезпечення фінансової стабільності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Процес організації фінансових і кредитних відносин в країні відбувається за допомогою сукупності фінансових інститутів, які акумулюють, розподіляють та перерозподіляють фінансові ресурси в національній економіці. Сукупність фінансово-кредитних відносин та фінансових інститутів визначає зміст фінансової системи країни. Відомий український економіст В. Д. Базилевич зазначає: «В умовах трансформаційних перетворень економіки фінансовий ринок практично набуває рис потужного джерела інвестиційних ресурсів, забезпечуючи ефективне акумулювання коштів та економічно доцільне задоволення інвестиційного попиту економічних агентів на ресурси як коротко, так і довгострокового характеру» [1; с. 5].

У сучасній економічній літературі досить широко досліджується зміст поняття «фінансова система» країни. Г. Габбард визначає фінансову систему як мережу ринків та інститутів, які є посередниками між заощадниками (економічними суб'єктами з надлишком грошових коштів) та позичальниками (економічними суб'єктами з дефіцитом грошових коштів) [2; с. 34]. Подібним чином трактують зміст поняття і вітчизняні науковці. Так, в «Економічному довіднику» фінансова система визначається як система фінансових посередників, які забезпечують перерозподіл та ефективне використання вільних фінансових ресурсів [3; с. 212].

Пропонується і більш широке визначення поняття. Зокрема, В. Опарін пропонує визначити фінансову систему як сукупність фінансових відносин, з одного боку, і фінансових органів та інституцій, що управляють грошовими потоками, – з іншого [4; с. 23-24]. Подібним є підхід і О. Ковалюка, який

виділяє основні елементи поняття: «фінансова система охоплює сферу фінансів (об'єкт фінансової системи); сукупність фінансових органів (суб'єкт фінансової системи); фінансовий механізм (засіб взаємодії суб'єкта та об'єкта фінансової системи)» [5; с. 16].

У наведених визначеннях не акцентується увага на змісті економічних відносин, які виникають між реальним сектором та фінансовими інститутами. Частина з них має на меті обслуговування та забезпечення безперебійного процесу суспільного відтворення (фінансові відносини). Інші – виконують функції спекулятивного характеру. Їх функціональна мета – реалізація інтересів виключно капіталу, обслуговування процесу його зростання, отримання додаткового доходу від максимального використання фінансових ресурсів (кредитні відносини). Таким чином, зміст поняття «фінансова система» країни ґрунтується на сукупності наступних елементів:

- об'єкт – сукупність фінансово-кредитних відносин;
- суб'єкти – сукупність всіх організацій, головною діяльністю яких є фінансове посередництво (банківська система й інші фінансові установи, у тому числі пенсійні фонди, страхові компанії, кредитні спілки тощо) та забезпечення реальної економіки фінансово-кредитними послугами [6; с. 49];
- засіб взаємодії суб'єкта та об'єкта – фінансово-кредитний механізм як система форм, методів та інструментів впливу фінансової системи на фінансово-кредитні відносини.

Стабільне та збалансоване функціонування фінансової системи країни забезпечує оптимальний розподіл та перерозподіл фінансових ресурсів країни між основними її елементами (сферами, галузями, територіями тощо) та виступає чинником стимулювання економічного розвитку. За умови незмінності вектора змін в економічних відносинах, навіть «застій» (депресія) може бути визначена як економічний розвиток, оскільки забезпечує збереження динаміки змін в частині позитивних значень.

Поняття «стабільність» є одним з вагомих у вченні про розвиток економічної системи і займає в ньому одне з центральних положень. Складність

та невизначеність змісту даного терміну полягає в тому, що на сьогоднішній день не існує єдиного або хоча б домінуючого визначення терміну «стабільність фінансової системи». Визначення будь-якого поняття повинно містити два елементи:

- перший – характеризувати певне загальне явище, складовою якого є досліджуване;

- другий – вказувати на характеристики, що дають підстави для виокремлення з загального саме досліджуваного поняття.

У загальному розумінні стабільним називається стан, за якого при виникненні зовнішніх впливів елемент (система) спроможна відтворювати попередній стан за допомогою лише внутрішніх сил.

Поняття «стабільність» ототожнюється з такими поняттями, як стійкість, сталість та характеризує «...здатність системи функціонувати не зміцнюючи структуру та знаходитись у рівновазі, підтримуючи сталість у часі» [7]. Окремі автори вважають, що стабільність є широким поняттям, яке характеризує здатність системи «...протистояти зовнішньому та внутрішньому впливу, зберігаючи стійку рівновагу та надійність протягом часу» [8; с. 34].

На думку Крухмаль О. В., стабільність передбачає «...акцентування уваги на здатності до постійного відтворення» [9; с. 44]. Юданов А. Ю. зазначає, що стабільність «...демонструє здатність перебувати в привілейованому, відносно менш вразливому становищі під час криз та здатність їх переборювати» [10; с. 73].

Таким чином, загальне явище стабільності передбачає здатність системи функціонувати, не змінюючи структури, та перебувати у стані рівноваги, залишатися стабільною у часі.

Стабільність фінансової системи – це здатність елементів системи залишатися у стані рівноваги, а також протистояти впливу зовнішніх та внутрішніх факторів протягом певного проміжку часу.

Стабільність фінансової системи тимчасово постійне явище. Зміна різноманітних внутрішніх та зовнішніх чинників спроможна вивести фінансову

систему зі стану рівноваги. Проте, застосування внутрішніх фінансових інструментів або регулятивних заходів з боку держави забезпечують повернення системи до врівноваженого стану. Оптимальною є ситуація, коли повернення системи до врівноваженого стану (спокою) відбувається за мінімального втручання з боку органів державного управління. За інших умов стан фінансово-кредитних відносин визначається як не стійкий.

Оскільки зовнішні чинники насправді реальні й не постійні, держава завжди повинна корегувати заходи впливу, з метою пристосування фінансової системи до змінних умов. Таким чином, зміст стабілізаційної політики держави полягає в оптимальному поєднанні важелів впливу з боку держави з впливом зовнішніх чинників, які виводять фінансову систему країни зі стану рівноваги, спокою.

Стабілізація фінансової системи як системне явище передбачає наявність таких елементів (рис. 1):

Рис. 1. Основні елементи стабілізації фінансової системи та їх вплив на економічний розвиток

1. Стабілізація фінансових відносин, пов'язаних зі створенням та використанням фінансових ресурсів суб'єктів господарювання.

2. Стабілізація фінансових відносин, пов'язаних зі створенням та використанням фінансових ресурсів домашніх господарств.

3. Стабілізація фінансових відносин, пов'язаних зі створенням та використанням загальнодержавних фінансових ресурсів.

4. Стабілізація кредитних відносин, пов'язаних з залученням та використанням тимчасово вільних фінансових ресурсів суб'єктів господарювання та населення.

Стабілізація фінансових відносин, пов'язаних зі створенням та використанням фінансових ресурсів суб'єктів господарювання, передбачає досягнення стійкої рівноваги між величиною грошових доходів і надходжень нефінансових підприємств та розміром грошових коштів, що призначені для виконання його фінансових зобов'язань і фінансування витрат по забезпеченню розширеного відтворення. В. Опарін визначає наступну спрямованість фінансових ресурсів підприємства: «це сума коштів, спрямованих в основні та оборотні засоби підприємства, на основі використання яких формується додана вартість» [4; с. 133].

Зростання величини фінансових ресурсів, спрямованих на виробничо-господарську діяльність, спричиняє позитивний вплив на обсяги виробництва товарів (наданих нефінансових послуг), що виступає чинником збільшення обсягів матеріального виробництва.

Стимулюючий ефект від стабілізації фінансових відносин на рівні суб'єктів господарювання полягає в тому, що саме на рівні виробничої діяльності відбувається процес формування доходів у суспільстві. Решта доходів, а саме від фінансової діяльності, від перерозподілу через фінансово-кредитну систему, так чи інакше відображає перерозподіл саме доходів, отриманих у результаті виробничої діяльності.

Зростання обсягів фінансових ресурсів суб'єктів господарювання та стабілізація фінансових відносин, пов'язаних з їх розподілом, призводить до

спіралеподібного розвитку реального сектору. Проте зазначені тенденції спрацьовують лише в тому випадку, якщо приріст фінансових ресурсів спрямовується в виробничо-господарську діяльність, тобто на виробництво та реалізацію продукції, відтворення основних засобів, операційну діяльність, на соціальні заходи.

В окремих випадках на рівні суб'єктів господарювання відбувається процес довготермінового чи безповоротного відволікання фінансових ресурсів з реального в фінансовий сектор. Подібна ситуація складається при домінуванні спекулятивних елементів фінансової системи над механізмами, які визначають функціонування реального сектору економіки країни. Виникає феномен «відриву» фінансового сектору від реального («decoupling hypothesis»), коли «...сама фінансова система штучно створює особливо вигідні умови для себе» [11; с. 133]. За цих умов частина фінансових відносин суб'єктів господарювання втрачає корельованість з виробництвом, динамікою попиту та пропозиції, набуває спекулятивного характеру, пов'язаного з високо ризикованими та короткостроковими операціями з фінансовим капіталом.

Таким чином, основними завданнями стабілізації фінансових відносин суб'єктів господарювання як джерела економічного розвитку є зростання частки грошових доходів і надходжень нефінансових підприємств, які беруть участь у процесі розширеного відтворення. При цьому домінуючим чинником в реалізації економічних відносин повинна стати їх інвестиційна спрямованість шляхом заперечення та заміщення спекулятивного характеру операцій з фінансовим капіталом.

Серед пропорцій, які створюють можливість визначення досягнення зазначеного завдання, вважаємо доцільним виділити наступні:

- темп приросту ВВП повинен випереджати темпи динаміки позичкового відсотка (характеризує зростання рівня доходів, отриманих від виробничо-господарської діяльності більш швидкими темпами, ніж доходів від фінансового капіталу);

- динаміка активів реального сектору повинна випереджати динаміку активів фінансового сектору (характеризує особливості відтворювального процесу, спрямованість реального сектору на розвиток);
- динаміка рентабельності реального сектору повинна випереджати динаміку рентабельності фінансового сектору (характеризує співвідношення розміру прибутків та витрат в реальному та фінансовому секторах економіки країни);
- динаміка обсягу ВВП повинна випереджати відповідний показник обсягу наданих кредитів.

Наступним елементом, який характеризує стабілізацію фінансової системи, є сукупність відносин щодо акумулювання та використання грошових фондів і фінансових активів, необхідних для забезпечення життєдіяльності домогосподарств.

У системі ринкових відносин домогосподарства виступають в якості:

- споживача товарів та послуг;
- постачальника факторів виробництва;
- агрегату, який формує грошові фонди шляхом виокремлення частини отриманого доходу у вигляді заощаджень;
- кредитора для різних фінансових посередників та інститутів;
- платника податків, які формують бюджет.

Саме ці особливості визначають фінансово-кредитні відносини домогосподарств. При цьому, вихідним пунктом різноманітності проявів фінансово-кредитних відносин домогосподарств є дохід, який безпосередньо відображає матеріальний стан населення, його економічні інтереси у сферах споживання та заощаджень, вклад в розвиток національної економіки, а також взаємовідносини з державою та суб'єктами господарювання.

Своєю чергою, мобілізація фінансово-кредитних відносин домогосподарств у сфері розподілу, обміну та споживання призводить до зміни всієї сукупності ринкових відносин в межах національної економіки.

Стабілізація фінансових відносин, пов'язаних зі створенням та використанням фінансових ресурсів домогосподарств, передбачає розробку заходів щодо зменшення впливу факторів, які виникають у процесі формування і використання доходів.

За цих умов основним завданням стабілізації фінансових відносин є зростання (збереження) частки доходів домогосподарств у ВВП та підвищення рівня ефективності державних регулятивних інструментів щодо регламентування форм, характеру та спрямованості їх використання.

Досягнення запропонованих завдань на фоні стимулювання інвестиційної активності домогосподарств повинно позитивно вплинути на реальний сектор економіки країни. Оскільки доходи домогосподарств формують платоспроможний попит населення, виконують стимулюючу роль у виробничому процесі, та, через систему оподаткування, беруть участь у формуванні загальнодержавних фінансових ресурсів, їх поступове та економічно обґрунтоване зростання виступає одним з чинників економічного розвитку.

Визначення стабілізації фінансових відносин домогосподарств як джерела економічного розвитку є можливим за умови, що заощадження домогосподарств (як певна частка їх доходів) спрямовуються на приріст споживчих та інвестиційних товарів. Причому інвестиційна спрямованість на перших етапах розвитку повинна бути переважаючою. В іншому випадку це спричинить додатковий інфляційний тиск на товарний ринок країни. Таким чином, стимулюючий вплив від стабілізації фінансових відносин, в першу чергу, залежить від рівня розвитку фінансових інститутів і механізмів, які забезпечують реалізацію заощаджувальної та інвестиційної функції домогосподарств.

Серед параметрів, які характеризують вплив стабілізації фінансових відносин, пов'язаних з акумулюванням та використанням фінансових ресурсів домогосподарств, можна виділити наступні:

- встановлення прямої залежності основної частини доходів домогосподарств від результатів праці та рівня економічної діяльності суб'єктів господарювання;
- відсутність значної диференціації доходів і дискримінації в їх формуванні;
- переважання у структурі доходів домогосподарств частки, пов'язаної з трудовими джерелами доходів;
- зростання обсягів індивідуальних заощаджень в межах банківської системи країни;
- зростання ролі вкладів домогосподарств як джерела кредитних ресурсів банківської системи.

Стабілізація фінансових відносин, пов'язаних зі створенням та використанням загальнодержавних фінансових ресурсів, набуває вагомого значення в умовах посилення ролі держави в регулюванні економічних та соціальних процесів.

Усю сукупність фінансових відносин можна умовно поділити на дві групи:

- перша – це відносини в сфері державних фінансів: між державою та суб'єктами господарювання і домогосподарствами на предмет платежів до бюджету та позабюджетних фондів, а також фінансування з них; між державою та її кредиторами на внутрішніх та зовнішніх фінансових ринках; між органами державного управління різних рівнів. З їх допомогою держава концентрує в своїх руках значну частину національного доходу;
- друга – це відносини, в яких держава не бере безпосередньої участі, проте опосередковано впливає шляхом застосування різних форм регулювання та управління. Ця група відносин характеризує участь держави у відтворювальному процесі, в підтримці соціально-економічної стабільності та збалансованості на мікро- та макроекономічному рівнях, забезпеченні впливу на темпи економічного розвитку.

Обидві частини фінансових відносин корегуються та встановлюються державою з врахуванням загальних завдань розвитку країни, особливостей загальноекономічного стану, загальносвітової фінансової ситуації, що і формує зміст державного регулювання фінансових відносин.

Стабілізація фінансових відносин, пов'язаних зі створенням та використанням загальнодержавних фінансових ресурсів, забезпечується досягненням стійкої збалансованості між обсягом суспільної потреби в фінансових ресурсах та їх розміром, що акумулюється в бюджетній системі країни, позабюджетних фондах та у вигляді державного кредиту. Процес стабілізації не повинен звужувати можливості розвитку фінансових ресурсів, нормалізації відтворювального процесу, досягнення стійкого економічного розвитку. Основна мета стабілізації – зациклити (замкнути) кругообіг фінансових ресурсів на національну економіку, спрямувати основні фінансові потоки в реальний сектор економіки країни.

Лише за цих умов стабілізація даної частини фінансових відносин забезпечує безпосередній вплив на розвиток реального сектору економіки країни. Цей вплив забезпечується шляхом:

- індивідуального та суспільного кругообігу виробничих факторів з позицій їх розширення;
- регулювання галузевої, секторальної, територіальної та соціальної структури економіки;
- оптимізації фінансових відносин між державою та домогосподарствами (корегування фінансових потоків, спрямованих на охорону здоров'я, освіту, соціальне забезпечення, науку, розвиток соціальної інфраструктури тощо);
- оптимізація фінансових відносин між державою та суб'єктами господарювання (зміна обсягів та інтенсивності фінансових ресурсів, які спрямовуються на розвиток галузей народного господарства, функціонування державного сектору економіки тощо).

Серед основних параметрів, які характеризують вплив стабілізації фінансових відносин, пов'язаних зі створенням та використанням загальнодержавних фінансових ресурсів, на економічний розвиток країни, можна виділити наступні:

- зменшення (ліквідація) дефіциту фінансових ресурсів, які акумулюються в загальнодержавному фонді;
- зміна пропорцій перерозподілу фінансових ресурсів між державою та суб'єктами ринкової економіки на користь останніх, з метою стимулювання відтворювальних процесів та збереження принципу матеріальної зацікавленості учасників економічної діяльності;
- оптимізація структури та обсягів державних видатків шляхом збільшення частки продуктивних видатків (які забезпечують економічний та соціальний розвиток, поліпшують якісні та кількісні характеристики людських ресурсів).

В умовах обмежених обсягів фінансових ресурсів, що функціонують в межах національної економіки, вагомим значення набуває оптимізація процесу акумуляції та розміщення кредитних ресурсів. Кредит активно впливає (позитивно або негативно) на економічний розвиток країни

Висновки. У процесі дослідження змісту складових та основних аспектів формування поняття «стабілізація фінансової системи» запропоновано визначення даного економічного поняття – комплекс параметрів, чинників та заходів впливу, пов'язаних з досягненням оптимального стану рівноваги на ринках фінансових і кредитних ресурсів за умови високого (достатнього) попиту та пропозиції. Основою для стабілізації є здатність фінансових і кредитних відносин залишатися у стані рівноваги та протистояти впливу зовнішніх і внутрішніх чинників протягом певного проміжку часу.

Визначено, що джерела економічного розвитку перебувають виключно в реальному секторі економіки країни. Натомість зміна фінансово-кредитних відносин може спричинити позитивний або руйнівний вплив на процеси та результати економічного розвитку: з одного боку, вони забезпечують

стимулювання процесів створення та нагромадження необхідних фінансово-кредитних ресурсів, з іншого – недотримання принципів оптимальності та спрямованості може спричинити обмежувальний вплив відносно розвитку окремих галузей та секторів економіки.

Список використаних джерел

1. Базилевич В. Д. Розвиток фінансового ринку в сучасних умовах / В. Д. Базилевич // Фінанси України. - 2009 – № 12(169). – С. 5-12.
2. Габбард Р. Глен. Гроші, фінансова система та економіка. – К.: КНЕУ, 2004. – 889 с.
3. Алексеенко Л. М. Економічний словник: банківська справа, фондовий ринок / Л. М. Алексеенко, В. М. Алексеенко, А. И. Юркевич – К.: Максимум, 2001. – 600 с.
4. Опарін В. М. Фінанси: загальна теорія / В. М. Опарін. – К. : Вид-во КНЕУ, 2002. – 240 с.
5. Ковалюк О. М. Фінансовий механізм організації економіки України: Дис. д-ра екон. наук 08.02.03. – Л., 2004. – 420 с.
6. Левина И. К вопросу о соотношении реального и финансового секторов // Вопросы экономики. – 2006. – №9. – С. 21–31.
7. Википедия: свободная энциклопедия // <http://ru.wikipedia.org>.
8. Ларионова И. В. Реорганизация коммерческих банков. – М.: Финансы и статистика, 2001. – 413 с.
9. Крухмаль О. В. Оцінка фінансової стійкості на підставі визначення критеріїв динамічної стабільності діяльності банку // Актуальні проблеми економіки. – 2006. – №9 (63). – С. 43–50.
10. Юданов А. Ю. Секреты финансовой устойчивости международных монополий. – М.: Финансы и статистика, 1991. – 216 с.
11. Луцішин З. Формування глобальної фінансової архітектури світового господарства: Автореф. дис. д-ра екон. наук 08.05.01. – К., 2003. – 40 с.

ЧЕРНИЧКО Т. В. ВЛИЯНИЕ СТАБИЛИЗАЦИИ ФИНАНСОВОЙ СИСТЕМЫ НА РАЗВИТИЕ РЕАЛЬНОГО СЕКТОРА ЭКОНОМИКИ УКРАИНЫ

В статье определено содержание и основные элементы стабилизации финансовой системы Украины. Основное внимание уделяется стабилизации финансовых отношений, связанных с созданием и использованием финансовых ресурсов субъектов хозяйствования, домашних хозяйств и государства. Определены параметры стабилизации кредитных отношений. Определено влияние стабилизации финансовых и кредитных отношений на динамику развития реального сектора экономики страны. Сделаны выводы относительно определения стабилизации финансовой системы как потенциального фактора экономического развития.

Ключевые слова: финансовые ресурсы, кредитные отношения, финансовая система, экономическое развитие.

CHERNICHKO T. V. THE IMPACT OF FINANCIAL SYSTEM STABILIZATION ON THE DEVELOPMENT OF REAL SECTOR IN UKRAINE

In the article the content is justified and the key elements of financial system stabilization in Ukraine are determined. The focus is on stabilizing the financial relationships related to the creation and use of financial resources by economic subjects, households and government. The parameters of credit relations stabilization are outlined. The impact of financial and credit relations stabilization on the dynamics of the real sector of the economy is researched. Conclusions on the definition of financial system stabilization as a potential factor of economic development is given.

Keywords: financial resources, credit relations, the financial system, economic development.